

Haab om en mere end almindelig Arbejdsdygtighed. Denne Forening ledes udelukkende af Kvinder, hvorimod den tidligere var Filial af den mandlige Skrædderfagforening af 1873.

D. 5. Juni 1885 deltog Foreningen første Gang i Arbejderpartiets Festtog paa Grundlovsdagen, og samme Aar paa Foreningens Stiftelsesdag, 13. September, blev den første kvindelige Fagforenings Fane i Danmark indviet. Denne Fane har siden den Tid fulgt med Foreningen i Lyst og Nød, og naar Troen undertiden bliver svag og Modet synker, da ses der op til den Fane som et Mærke paa Enhed og Vilje til fælles Arbejde, og der tænkes paa den løftede Stund, da der blæstes Fanfarer ved Indvielsen.

Ved den første Nordiske Fagforeningskongres i Göteborg 1886 var Foreningen repræsenteret ved dens Formand Olivia Ankersen, den eneste kvindelige repræsentant, som deltog fra alle tre Lande.

Foreningen har i de to sidste Aar afholdt vellykkede Julefester for fattige Børn med god Bespising og Uddeling af nyttige Beklædningsgenstande, takket være Arbejdsgivernes velvillige og rigelige Bidrag. Disse Julefester, som bespiste og glædede næsten 1000 Børn, har ikke bidraget lidt til Forstaaelsen af, hvilken dyb og menneskekærlig Tanke der gaar igennem de Arbejdere, som staa i den socialdemokratiske Organisation.

Foreningen har endvidere stiftet en Sportsklub, som for intet Fag har mere gavnlige Indflydelse paa Sundheden end for de stillesiddende Syersker.

Ligeledes blev i 1887 oprettet en Sygekasse, som virker tilfredsstillende.

Til Nordisk Kvindesagsmøde, som afholdes af Kvindelig Fremskridtsforening i Kbhvn. 14—16 Juli dette Aar, sender Fagforeningen 2 Repræsentanter.

(Fortsættes).

Et Lægemiddel.

Af

Massi Bruhn.

Et underligt farverigt Billede havde hans Spil oprullet for hende, — det var et helt Menneskelivs Historie, en Historie fuld af vild, stormende Lidenskab og dyb Tungsindighed vekslede med kaade, livfulde Indfald, der blinkede som Solpletter i det skummende Tonevæld, saa opløstes det hele harmonisk og lykkeligt som en Hymne til Glæden, — og saa blev der saa stille, saa stille . . .

Hun gik hen til ham ved Klaveret. »Tak,« hviskede hun, »tak for, hvad du her fortalte mig.«

»Du forstod mig, Ragnhild? min Ragnhild.« Der

laa noget uendelig kærtegnende i den Maade, hvorpaa han forsøgte at udtale det fremmede Navn.

»Sig det en Gang til, jeg har aldrig vidst, hvor smukt mit Navn var, før jeg hørte dig sige det.«

Han trak hende hen til sig og kyssede hende heftigt den ene Gang efter den anden, »ja Ragnhild, vi har været uendelig lykkelige, og nu maa vi skilles, kan du forstaa, hvad det vil sige for mig at rejse fra dig nu . . . jeg har været hjemløs og hvileløs hele mit Liv, indtil Skæbnen førte dig til mig. Fra det første Øjeblik jeg saa dig, længtes jeg hjem til dig, det er jo dig, jeg har søgt i alle de Kvinder, jeg under mit urolige Kunstnerliv har sværmet for og atter glemt, — og nu, nu skilles vi.«

»Aa, du Tosse«, sagde hun og strøg sin Haand ned ad hans Haar og Kind, »er det noget at bryde sig om? Om faa Dage mødes vi jo igen — du rejser forud til mit Fødeland, der vil du som den berømte Kunstner blive fejret og forgudet, — og saa, saa kommer jeg tilbage, — hvor jeg vil være stolt og lykkelig ved at vide, at du er min Ven, min alene . . . det er dejligt, at vi er fri, vi to, at vor Kærlighed er uden Baand, født i et Øjeblik og derfor saa stærk og livskraftig.«

»Ja, det er det, at du tror paa mig uden at vide andet om mig, end hvad du kender fra disse faa Dage, vi har levet sammen her, der gør mig saa glad for dig, du tror som jeg, at der intet ægte-skabeligt Baand behøves for at binde os to sammen; aa, du ved ikke, hvor jeg væmmes ved dette offentlige Stempel, som to Mennesker skulde sætte paa deres Elskov for at faa Verdens Samtykke dertil.

Du har lovet mig, at du, naar jeg rejser fra Danmark, vil følge efter, du er jo forældreløs og uafhængig, og du kan, du vil være min . . . min elskede, min Veninde, mit alt — at vi aldrig skal skilles . . . og dog er jeg saa tung om Hjertet i Aften, det er, som om jeg skulde sige far vel til Lykken for stedse.«

Han knugede hende ind til sig. »Paa Gensyn, elskede, hører du! paa Gensyn.« Saa rejste han sig og gik hurtig ud af Stuen.

Hun løb ud paa Verandaen, bøjede sig ud over Rækværket paa Balustraden, strakte Armene ud imod ham og hviskede ud i Natten. »Paa Gensyn.«

Saa gik hun ind igen, satte sig paa hans Plads ved Flygelet og drømte vaagen en dejlig Drøm — »paa Gensyn«, det var jo hans sidste Ord.

Maanen kastede sit kolde, skarpe Lys ind ad Buevinduet bag ved Flygelet, det skar hende i Øjnene, hun frøs — saa rejste hun sig og begyndte at gaa op og ned ad Gulvet.

Hvor her var blevet tomt og uhyggeligt, siden han var borte, hun saa sig søgende om, som om hun endnu kunde finde ham paa en af de vante Pladser, — der henne i Hjørnesofaen havde de jo siddet hver Aften i den sidste Tid . . . hun standsede pludselig og tog noget op af Gulvet.

Det var hans Tegnebog, aa, hvor hun kendte den. I det samme hun tog den, faldt der et Fotografi ud af den — formodentlig hendes eget, det, han havde